

TEATR PORYWACZE CIAŁ

UL. FOLWARCZNA 29E/88

61 – 064 POZNAŃ / POLSKA

Tel: 0695434726 / 0601839524

www.porywaczecial.art.pl

porywaczecial@gmail.com

Teatr Porywacze Ciał należy według zgodnego głosu krytyki i środowiska teatralnego do jednej z najważniejszych niezależnych grup teatralnych w Polsce. Powstał w 1992 roku, wymyślony i założony przez Katarzynę Pawłowską i Macieja Adamczyka. W swoich autorskich spektaklach twórcy mierzą się z mitami pop kultury, kpią z nich, przedrzeźniają je, a jednocześnie pokazują jak dalece są przez nie ukształtowani. Z dużą swobodą poruszają się we współczesnej przestrzeni kulturowej, cytują, komentują, przetwarzają obrazy i wątki zaczerpnięte z innych dziedzin sztuki. Zespół od początku działalności podjął próbę czytania nowej rzeczywistości, a jego sposób funkcjonowania jest rezultatem świadomej decyzji o programowo indywidualnym, nie powtarzającym znanych wzorów charakterze twórczości. Teatr wykorzystuje możliwości poetyki teatru alternatywnego, nie podkreśla jednak swojego alternatywnego rodowodu. Tworzą go zawodowi aktorzy, którzy wybrali pracę w teatrze nieinstytucjonalnym. Sami tworzą scenariusze, robią scenografię, reżyserują, grają na scenie. Teatr Porywacze Ciał zrywa z dziedzictwem neoawangardy: z mitem kontestatorstwa, z utopią naprawy świata, z przebrzmiałą estetyką. Tworzy własny język teatralny, własny styl w oparciu o estetykę postmodernistyczną. Artyści świadomie posługują się w swoich spektaklach strategią parodii i pastiszu, wykorzystują znaki i symbole kultury współczesnej, zestawiają teksty literackie z wulgaryzmami, arcydzieła z kiczem, cytaty kultury literackiej z cytatami kultury popularnej. To współcześni manieryści, którym nieobca jest postawa ironistów, prowokatorów, ekscentryków. Nie bez przyczyny znakiem rozpoznawczym Porywaczy Ciał jest fotografia kobiety z monstrualnie wielkim biustem (aktorka Chesty Morgan), postaci z filmu „Casanova” Federico Felliniego. Styl Felliniego, także współczesnego manierysty, jest bliski praktyce Porywaczy: łamanie tabu i estetycznych przyzwyczajzeń, niewybredny humor, surrealizm, seksualność, walka cech płciowych - kobiecości i męskości, ukazana w epizodycznych scenkach, w których rządzą zmienne nastroje. Każde przedstawienie jest wynikiem nowej sytuacji, inspiracji, pomysłów. W spektaklach twórcy testują różne formy i konwencje teatralne, wykorzystują stylistykę wodewilu, kabaretu, happeningu i sztuki performance, balansują między bezpośredniością psychodramy a dystansem metafory. Spektakle Porywaczy Ciał są wypowiedziami autonomicznymi, totalnymi. Twórcy nie interpretują literatury, lecz posługują się własnym tekstem, a także odpowiednio wkomponowanym w strukturę spektaklu cytatem literackim, filmowym, muzycznym. Powstały efekt jest wynikiem ich obserwacji, potrzeb, doświadczeń. Ironicznie i z dystansem komentują „nowy wspaniały świat”. Akceptują i oswajają nową rzeczywistość, bawiąc się jej możliwościami, ale widzą w niej również istotne zagrożenia. Nazwa Teatru pochodzi od nakręconego w 1956 roku filmu Dona Siegela „Inwazja porywaczy ciał”,

w którym ludzi zastępowały podrzucone przez kosmitów bezduszne kopie człowieka. Objawy zaniku uczuć posiadają bohaterowie spektakli Porywaczy Ciał. Kolejne przedstawienia są nie tylko eksperymentem z nową konwencją, pomysłem scenicznym. Pokazują one gradację emocji i siły ekspresji przedstawień. Niełatwo jest mierzyć się ze współczesnością, bo ryzyko takie prowadzi często do zarzutów, dotyczących „utowarowienia kultury”, twierdzeń o dopasowaniu poetyki do potrzeb zbiorowej wyobraźni, czy uwag o ilustracyjności spektaklu. Teatr Porywaczy Ciał podjął takie ryzyko, tworząc w swoich spektaklach nastrój prowokacji myślowej, językowej i formalnej. Porywaczy Ciał tropią „mitologie codzienne”, które wytworzyło i wciąż na nowo tworzy współczesne społeczeństwo konsumpcyjne. Swoimi przedstawieniami dają wyraz istnieniu kultury karnawałowej, którą cechuje pluralizm przekonań, stylów życia, form zachowań i zarazem zachwianie uniwersalnych wartości. Pokazują człowieka współczesnego, którego tworzą zdegradowane mity i popęd, człowieka, którym sterują schematy zachowań, człowieka o zachwianej tożsamości. Teatr Porywaczy Ciał czerpie inwencję z ideologicznego dziedzictwa sztuki pop artu. Uaktualnia jedynie zbiór fetyszy - symboli, które wykorzystuje w spektaklach, stosując tę samą, właściwą pop artowi, strategię ich kompromitacji: ironiczną i groteskową, ale zawsze z ludzką twarzą.

Spektakle:

PSY (1993)

I LOVE YOU (1993)

ŚWINIE (1995)

AUTOFOBIA (1996)

MINIMAL (1997)

TECHNOLOGIA SUKCESU (1998)

VOL. 7 (2000)

SZTUCZNE ODDYCHANIE (2000) – widowisko plenerowe

THE BEST OF PIOSENKI NAJLEPSZE (2001) – koncert multimedialny

TEST (2002)

REKORD (2003) – widowisko plenerowe

PARADA ŚMIESZNYCH TWARZY (2003) – widowisko plenerowe

WSZYSTKIE GRZECHY SĄ ŚMIERTELNE (2004)

TAJEMNICA wg GOMBROWICZA (2004)

VERY (2006) – monodram Macieja Adamczyka

RA RE (2006)

OUN (2007) – monodram Katarzyny Pawłowskiej

CYKLIŚCI (2008) – widowisko plenerowe

CORRECTOMUNDO (2008)

MORE HEART CORE! (2009)

INWAZJA WEDŁUG PORYWACZY CIAŁ (2010) – projekt filmowo-muzyczny

ZAPIS AUTOMATYCZNY (2012) – monodram Macieja Adamczyka

PARTYTURY RZECZYWISTOŚCI (2013)